

SARA MAKLIN

*Ove letnje
oluje*

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Sarah MacLean

THESE SUMMER STORMS

Copyright © 2025 by Sarah Trabucchi

All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Marku i Kjari

POGLAVLJE

1

B ILO JE NEČEG U VOZOVIMA.

Kad bi merila minute svog života, Alis Storm se ne bi iznenadila što je otkrila da je gotovo trećinu provela u tranzitu:

- Sjajni grimizni bicikl koji je dobila za sedmi rođendan i koji joj je bio najdraže vlasništvo, dok ga njen brat nije poslao da poleti u zaliv Narengset, odakle se nikada nije vratio.
- Beli čamac na vesla kojim je njen otac upravljao u tom istom slanom moru svake subote u julu tokom celog njenog detinjstva, jer je insistirao da se *suoči s prirodom onako kako je Bog zamislio*.
- Nepregledan niz neupadljivih crnih limuzina sa ćutljivim vozačima koji su je prevozili od privatne škole do privatnih časova umetnosti, pa do porodičnog penthousa Stormovih u Park aveniji, dok je Njujork ostajao prigušen i zamagljen s druge strane prozora.
- Skejtbord na kom se zabila u drvo jednog nedeljnog jutra na prvoj godini studija na Amherstu – rešena da dokaže

kako je sasvim obična osamnaestogodišnjakinja – što je za posledicu imalo lom ruke na tri mesta.

- Helikopter koji ju je prevezao do Bostona da bi je „sastavili“ i vratili na fakultet na vreme za ispit iz istorije umetnosti u devet ujutru, pre nego što njene kolege otkriju da u vezi s njom nema ničeg običnog.
- Privatni avioni koji su je prevozili širom sveta kad god bi njenom ocu došlo da uputi međunarodni poziv na porodično okupljanje.
- Komercijalni avion koji ju je odneo u Prag pre osamnaest meseci, s dijamantskim prstenom spakovanim u ručni prtljag njenog dečka.
- Vagon metroa u kom se tog popodneva našla kad joj je zazvonio telefon i oduzeo dah – dolazni poziv... Elizabet Storm (nikad „mama“) – sve bež zidovi i jaka svetla, i reklame za čistu kožu i uredne stanove, i ona pesma Vilijama Karlosa Vilijamsa o šljivama, i frižiderima, i oproštaju i delovima nas koji se nikada ne menjaju.

A ipak, bilo je nečeg u vozovima.

Verovatno zato što ih je sama otkrila. Svi drugi načini na koje je putovala po svetu pripadali su nekome drugom. Delila ih je s nekim drugim. Ali vozovi... oni su bili njena tajna. Nisu podrazumevali plan leta, nije bilo braće koja se bore za mesto unutra, ni majki koje traže šampanjac, a ni očeva koji ćute i sude. Niti su bili bez sidra. Naprotiv, ostajali su vezani za svoju putanju, teški i pouzdani, nepromenljivi. Nisu mogli da se survaju s litice i završe u moru. Čudo modernosti koje prkosi tehnologiji koja je došla posle njih. Čvrsti. Ujednačeni. Stabilni. Postojani.

Alis je spustila kofer na nosač za prtljag kod vrata vagona i našla prvi prazan red, bacila svoju izlisanu maslinastozelenu platnenu torbu na sedište do prolaza i sela do prozora, nadajući

se da će joj sreda uveče u Severoistočnom regionalnom vozu u 21.32 doneti red sedišta samo za nju u posljednjim satima mira pre onoga što sledi.

Pre nego što se suoči s navalom porodice – s jednom upadljivom, nepovratnom odsutnošću.

Kroz prozor, na peronu s druge strane, grupa dvadesetogodišnjaka sletela je niz pokretne stepenice, smejući se i vičući, s torbama i prtljagom za vikend, s vedrim osmesima, letnjim haljinama, šorcevima i naočarima za sunce, kao da napolju nije pala noć. A možda za njih i nije. Možda su bili u onom prelepom životnom trenutku kad mrak ne postoji. Umesto toga, sve je dan, pun obećanja i lišen straha.

Iza njih, porodica od njih petoro, pegavih lica i riđe kose – tinejdžer u dukserici i sa slušalicama, bliznakinje koje nisu imale više od deset godina, i njihovi roditelji, natovareni koferima, rancima i torbom s natpisom *Pariska revija*, koja je nekada možda služila kao književni statusni simbol, a sada služi za boce od nerđajućeg čelika i organske grickalice.

Crnkinja srednjih godina u odeći od lepršave tkanine – njen mali srebrni kofer na točkiće jedini je dokaz da putuje. Visok belac ozbiljnog lica u tridesetim godinama života – kožna torba u ruci, ranac preko ramena. Stariji muškarac rumenih obraza u žućkastoj vetrovki, u invalidskim kolicima koje je gurao *Amtrakov* radnik s prepoznatljivom crvenom kapom na glavi.

Ulazili su u voz, jedno za drugim.

Alis je pogrešila – voz neće biti prazan. Biće krcat – pun stotina Njujorčana koji su krenuli na sever, na vikend pod kobaltnim nebom i uz sivozelenu obalu, u najčarobnije doba godine u Novoj Engleskoj, kad se ostatak sveta vraća školi i poslu, a stanovnici severoistoka uživaju u poslednjoj nedelji sunčane osame, držeći se za obećanje beskrajnog leta.

Zaboravila je da je tog vikenda Dan rada.

Zaborav je delovao nemoguće, s obzirom na to da je pre šest sati napustila sveže okrećenu, tek organizovanu učionicu

u Bruklinu, planirajući svoj poslednji letnji vikend dok je čekala metro. Tog popodneva pilates. Pa pijaca kod Trga Grand army – za poslednje plodove starih sorti paradajza. U subotu ostrvo Gaverners sa Gabi i Roksen, koje su insistirale da izađe iz pustog stana. Duga nedelja – slikanje na poslednjoj letnjoj svetlosti, pre nego što, zbog škole, dani postanu prekratki za sunčevu svetlost.

Onda je zazvonio telefon, i zaboravila je.

Naslonjena na grubu tkaninu sedišta, Alis se fokusirala na vozni red, najavljen preko šuštavog razglasa, glasom konduktera s jakim naglaskom Nove Engleske – *Old Sejbruk, Nju London, Vikford* – dovoljno glasan da spreči ljude da uđu u pogrešan voz, nadao se *Amtrak* – *Providens, Bek Bej, Južna stanica* – dovoljno glasan da je spreči da se seti.

Voz je trznuo – nespretni prvi korak pre nego što uhvati brzinu i zamah, teško i glatko. Poznata uteha.

Sledeća stanica: Nju Rošel.

Izdahnula je vazduh. Četiri sata do onoga što sledi.

„Da li je neko s vama?“

Nije trebalo da je iznenadi, ali se ipak trgla, uspravila se i susrela strog, siv pogled muškarca kog je ranije videla na peronu – visokog i ozbiljnog. Sad kad je bio bliže, delovao je još viši. I još ozbiljniji.

Tamne obrve su se podigle, naglašavajući pitanje dok je bradom pokazivao ka sedištu pored nje, gde je stajala njena stara platnena torba, zaboravljena.

Niko nije s njom.

„Ne.“ Zgrabila je torbu i spustila je kraj nogu. „Izvinite.“

Zvuk koji je proizveo kao odgovor bio je gotovo nečujan u poređenju sa zvukom voza na šinama, belim šumom klima-uređaja, struganjem njegove putne torbe gore na nosaču. Savio se u prostor koji je oslobodila, kolena pritisnutih uz naslon sedišta ispred sebe.

Nekog drugog dana možda bi obratila više pažnje, ali sada nije imala vremena da ga primećuje. Zapravo, pomalo mu je i zamerala što je prisutan jer ju je podsećao na to da je ponovo sama – jer je ispunio sedište svojim dugim nogama i onom vrstom tihe procene kakvu ti upućuju neznanci koji nemaju pojma *kakav* si dan imala.

I nemaju pojma da se spremaš za *više takvih dana*.

Pet dana. A onda je kraj. Mogla bi da izdrži pet dana.

Nakašljala se i prilagodila položaj u sedištu, zatvorila oči, pokušavajući da se izgubi u ritmičnom udaranju točkova kad je voz izleteo iz tunela u Kvinsu i ostavio Njujork za sobom.

Sat vremena kasnije voz je jurio na istok, duž južne obale Nove Engleske, a Alis, nesposobna da zaspi, s praznim telefonom i bez koncentracije za knjigu koju je strpala u torbu kad je tog popodneva izjurila iz stana, zurila je u mastiljavu tamu s druge strane prozora, gde je moreuz Long Ajlend ležao miran, ravan i nevidljiv u daljini – iza slanih močvara obale Konektikata.

Ionako bi bilo nemoguće išta videti – zbog kasnog sata i tamnog neba – ali pogled je imao konkurenciju: neonska svetla koja su se odbijala od stakla, preslikavajući unutrašnjost vagona, bacajući bleđ sjaj na pretrpanu policu preko prolaza, punu vreća za spavanje, kofera i s velikom torbom sa fluorescentnoroze obrubom, iz koje je virila palica za piklbol. Ispod te zbirke putničkog krša dve tinejdžerke su se smejale kovrdžavom dečaku koji je visio preko sedišta ispred njih, sa blešavim osmehom na licu. Nekog drugog dana Alis bi se možda nasmešila toj slici – savršenstvo kasnog leta. Ali večeras joj je pažnju odvlačio drugi deo tog odraza. Svetli pravougaonik u krilu njenog saputnika.

Telefon mu je bio otvoren na nekoj društvenoj mreži, od onih sa beskonačnim skrolovanjem.

Trebalo bi da to ugasi. Od beskonačnog skrolovanja truli mozak. Trulio je i njen, pre nego što je ušla u voz, dok je

tražila dopaminski udar tutorijala za šminku i video-snimaka mačaka... protivotrove za poziv njene majke – prvi koji je Alis upućen posle pet godina.

Njen saputnik je zastao, naslov je bio nemoguće velik naspram spoljašnje tame. Nije bilo teško da ona pročita tekst u preslikanom odrazu.

VIZIONARSKI GENIJE FRENKLIN STORM,
PREMINUO U 70. GODINI

Palac mu je lebdeo iznad linka.

Nemoj, pomislila je, nije bila sigurna da će moći da skrene pogled, iako je znala šta piše u članku. Znala je to oduvek. Frenklin Storm je, kao sedamnaestogodišnjak, ušao u garažu svojih roditelja u Severnom Bostonu i promenio svet računara raspoložuci sumom od 1107 dolara i snom. Pravio je računare velike i male, uveo ih u domove i škole, stavio ih u džepove i na zapešća širom sveta.

To bi bio prvi pasus. Sledeći bi govorili o njegovoj kompaniji, ogromnoj kolekciji umetnina, filantropiji, šarmu, sklonosti ka riziku (nesreća u jedrenju zaista ne bi trebalo nikog da iznenadi). A onda – o porodici.

Biće fotografija, verovatno sa njegovog sedamdesetog rođendana, snimljenih tog aprila – onih koje je Alis proučavala u rubrici „Stil“ u *Tajmsu*. Potpisi. Fusnota o detetu koje nije na slici (nije pozvano). Podsetnik na razlog za to.

Ne otvaraj.

Nije otvorio. Alis je ponovo udahнула.

Potiskujući poriv da mu kaže da čita knjigu ili nešto slično, posegnula je u torbu i izvukla novine. Nije držala u ruci štampane novine još od detinjstva, kad su se svakog jutra dostavljale u stan.

Ipak, prešla je rukom preko naslovne strane jutarnjeg izdanja *Njujork tajmsa*, štampanog pre dvadeset sati, koje je već bilo

zastarelo u svetu u kojem (navodno) vesti stižu neprekidno, svakog sata, direktno na nečiji omiljeni pravougaonik – stignu, pa nestanu. Postaju prošlost da bi napravile mesta za budućnost – promena toliko brza da sadašnjost jednostavno iščezava.

Zašto ih je kupila? Alis je palcem prešla preko slova, tetovirajući se mastilom jučerašnjih vesti – Pre. Sutrašnje izdanje biće Posle.

Gornji deo naslovne strane biće posvećen smrti njenog oca – najvećoj vesti nedelje. Godine.

Duže za Alis (i njenu terapeutkinju).

Prešla je prstom po naslovu o inflaciji. Zatim drugi, o beskućnicima u Njujorku. Treći o revoluciji solarne energije. Vesti koje su bile važnije od svega što će novine reći sutra dan.

Vesti koje nije mogla da pročita jer je, u perifernom vidu, njen saputnik okrenuo telefon, čija je poledina zasijala glatko, crno kao opsidijan, bez odraza, sa jednim jedinim znakom – srebrnim vrtlogom u obliku slova S, kao oko uragana.

Godinama pre toga, dok je još bila mlada, uz taj znak išle su reči – ponavljane iznova i iznova u televizijskim reklamama. U radijskim dramama. Štampanim oglasima. Ceo svet ih je znao.

Storm insajd™

Svet nije znao ni pola od onoga što je to zaista značilo.

POGLAVLJE

2

PRE NEGO ŠTO SU PLJAČKAŠKI baroni iz pozlaćene ere preoblikovali američki biznis čelikom, bankama i naftom, Komodor Kornelijus Vanderbilt je preobrazio američko putovanje – kupujući i konsolidujući više od desetak malih železničkih linija i stičući bogatstvo kakvo se retko viđalo van kraljevskih porodica. (Kome još treba titula kad ima vozove?)

Godine 1870. Kornelijus Vanderbilt II – unuk Kornelijusa Vanderbilta, prvobitnog – učinio je ono što bogati mladići rade otkad postoje: iskoristio je novac, moć i uticaj svog dede da sebi olakša priređivanje zabava za prijatelje.

Zajedno sa bratom, mladi Kornelijus je osnovao Železničko-parobrodsku kompaniju *Njuport i Vikford*, nadgledajući svega pet i po kilometara pruge od glavne železničke linije koja povezuje Njujork i Boston do luke Vikford u Roud Ajlendu – uspavanog gradića sa izuzetno poželjnim geografskim položajem. Vikford se nalazio na zapadnoj ivici zaliva Naregenset, ušća od 380 kvadratnih kilometara koje deli zapadni, kontinentalni deo Roud Ajlenda od istočne strane države – arhipelaga na kojem su najbogatije njujorške porodice iz 19. veka gradile ekstravagantne vile koje će više od jednog veka ostati zaštitni znak turizma Roud Ajlenda i američkog filma.

Upravo su Vanderbilti stavili Vikford na mapu – bukvalno – otkupljujući vredno poljoprivredno zemljište i poglede na okean od nesvesnih meštana Roud Ajlanda (ekstremna eksproprijacija nije rezervisana samo za današnje milijardere) i postavljajući prugu koja će za njujoršku elitu postati najbezbedniji i najlakši put do Njuporta – zajedno sa njihovim psima, poslugom i tajnama. Otvorili su i pristup nizu malih privatnih ostrva raštrkanih po zalivu.

Te srede pred Dan rada, dok je *Amtrak*ov Severoistočni regionalni voz 1603 prelazio granicu Roud Ajlanda, Alis je pomislila kako bi Vanderbilti, kad bi bacili pogled na izlizani bordo tepih i presvlake od poliestera, odmah oplakali to što je železnički prevoz prepušten običnom čoveku – i platili nekome da sve to zapali.

Pljačkaški baroni će uvek biti pljačkaški baroni. U to je Alis bila sigurna.

Najzad, i nju je odgajao jedan takav.

Uz tiho „izvinite“ dugim nogama u sedištu do prolaza, Alis je prikupila svoje torbe i krenula ka jednim od trojih vrata koja će se otvoriti ka uzdignutom peronu ponovo učmalog gradića – ne više centra putovanja za bogate i slavne.

Zagledana u tek napunjen telefon, ignorisala je crvene oblačiće u uglu svake aplikacije koju je redovno koristila. Četrnaest novih glasovnih poruka. Šezdeset tri nova mejla. Sto dvadeset jedna nova tekstualna poruka.

Prevukla je prstom ka aplikaciji za deljenje vožnje, palac joj je lebdeo iznad zelenog kvadrata dok je čekala da SOS na vrhu ekrana pređe u signalne crte koje označavaju dostupnu mrežu. I trudila se da ne unese dvostruko značenje u taj SOS.

„Ovo je i moja stanica.“

Brzo se okrenula prema tim rečima – i ka muškarcu koji je tu stajao. Visok, ozbiljan, dugih nogu, istrulelog mozga. Lep glas, tih i dubok. Glas kakav natera čoveka da ga sluša. Alis to ranije nije primetila.

„Izvinite?“

„Kažem samo da ne pomislite da vas pratim.“

Bilo je to sasvim pristojno reći. Ali Alis Storm, treće dete vizionarskog genija Frenklina Storma, preminulog u 70. godini, celoga života su pratili.

Voz je počeo da usporava.

„To zvuči kao nešto što bi rekao neko ko me prati.“

Ugao njegovih pravilnih, ozbiljnih usana blago se podigao. Jedva приметно. „Časna izviđačka.“

Pre nego što je stigla da odgovori, kroz automatska vrata je prošao kondukter. „Vikford?“

Izgovoreno kao *Vikfahd*, i Alis nije mogla da se ne nasmeši tom zvuku svog detinjstva. „Da.“

„Lepo mesto za vikend za Dan rada“, primetio je kondukter.

Osmeh joj je izbledeo.

„Jeste“, odgovorio je muškarac koji je nije pratio.

„Hoćete da probate jastoga?“ *Jastoha*.

Voz se zaustavio, a vrata su se otvorila teško klizeći – savremena verzija pokretne rešetke. „Hoćemo.“

Iznenadena što je upotrebio množinu, Alis se okrenula. Nije gledao u nju.

Kondukter je bradom pokazao ka peronu. „Srećnici. Lep vikend.“

„Hvala“, rekla je Alis, silazeći na peron, a njen saputnik je odgovorio: „I vama.“

Reči su se izgubile u ritmu točkova – postojanom i pouzdanom – koji su već krenuli ka severu. Alis je oklevala, posmatrala voz kako odlazi i, u jednom ludom trenutku, zapitala se šta bi se desilo kad bi potrčala za njim, kao u filmu – kad bi skočila sa kraja perona, uhvatila poslednji vagon. I kad bi se vozila sve do Bostona. *Herojski potez*, rekla bi Gabi.

Alis je uzdahnula. Verovatnoća da uhvati zadnji deo voza koji ubrzava (ravna nuli, da se zna) ne bi promenila ništa. Vesti bi i dalje bile iste.

Osim toga, njena porodica je već očekivala da se neće pojaviti – a ona nije htela da im pruži zadovoljstvo da budu u pravu.

Telefon joj je pokazivao dve crte signala, na sreću, i brzo je pozvala prevoz. Bilo je predaleko da se pešači do dokova, a suviše kasno da se čeka unutra – u tom tihom gradiću ništa nije radilo posle deset, čak ni u poslednjoj nedelji leta.

Spustila je torbe u kupu svetlosti jarkožute ulične lampe – ostajući van svetla da izbegne krompirove bube koje su ple-sale oko ogromnog znaka ZABRANJENO BACANJE ĐUBRETA – i pripremila se za dvadeset minuta čekanja na vozača koji joj je dodeljen, posmatrajući kako se preostali putnici raspoređuju po kolima parkiranim uz ulicu. Nakon nekoliko srećnih zagrljaja, uzbuđenih „zdravo“ i potom zvuka zatvaranja prtljažnika, ulica je ostala prazna – osim dva automobila i jednog SUV-a parkiranog s druge strane, tamnog i tihog.

Alis je ostala sama.

Ili – skoro sama. Tridesetak stopa dalje, njen saputnik je stajao pod sopstvenom uličnom lampom – prkoseći krompirovim bubama – s telefonom u ruci.

Pogledao je ka njoj, podigao pravougaonik kao da nešto znači. „Moj prevoz... nije stigao.“

„U redu je.“

„Ne želim da pomisliš...“

„Da me pratiš.“

Klimnuo je glavom, jednom. Odrešito. „Tako je.“

„Dobro ti ide prikrivanje tragova.“

„Odlično.“

Prošlo je nekoliko minuta. Beni, njen vozač, trebalo je da stigne za sedamnaest minuta u sivoj hondi. Što znači da će biti na pristaništu za dvadeset pet minuta. Na ostrvu za sat vremena.

Ako bude imala sreće, svi će već spavati. Biće skoro dva ujutru. Trebalo bi da svi spavaju.

Molim te, bože, neka svi spavaju.

U daljini se začulo tutnjanje – daleko i gotovo nečujno – teška najava oluje u blizini, od onih što dolaze za letnjih noći pored vode, s munjama, grmljavinom i kišom koja te natopi u trenutku kad počne, a onda naglo prođe ostavljajući vedro nebo i sjajne zvezde za sobom.

Tata je voleo letnje oluje.

Ta misao je prošla kroz nju kao šapat, i uzdahnula je zbog bola koji je izazvala – obična misao koja nije imala mesta u njenom neobičnom odnosu (takvom kakav je bio) sa ocem. U želji da joj nešto skrene pažnju, Alis je pogledala u svog neobičnog saputnika – još uvek je zurio u telefon.

Nosio je sive pantalone, što je bilo čudno. Normalni ljudi ne nose poslovnu odeću u Južnom okrugu usred noći. Pogotovo u prvoj nedelji septembra, na dvadeset četiri stepena i uz svu vlagu koja je neminovna kad si pet minuta od okeana.

Ipak, bile su to sive pantalone i bela košulja na kopčanje – jedini znak vremena, sezone ili mesta bio je način na koji je zavrnuo rukave, otkrivajući podlaktice koje je Alis primetila – kao studentkinja umetnosti, ne iz nekog drugog razloga.

Na jednoj ruci bila je mrlja crne tetovaže koju nije mogla da razazna izdaleka. Pitala se da li ljudi za koje se oblači znaju za tu tetovažu. Sakrivanje delova sebe bilo je nešto što je Alis dobro poznavala.

Pogled joj je pratio liniju njegove vilice – oštru, nepopustljivu. *Uznemirujuću.*

Doviknula mu je preko širokog razmaka koji ih je delio. „Bio si izviđač?“

Odmah je pogledao ka njoj, kao da je čekao da progovori. Nije propustio referencu na svoje reči iz voza. Blago je naklonio glavu – nešto što bi manje pažljiv posmatrač nazvao kajanjem – i odgovorio: „Nisam.“

„Lažno predstavljanje uniformisanog lica prilično je ozbiljan prekršaj, znaš.“

Stavio je ruku na grudi. „Izvini.“

„Nisam ljuta, samo razočarana.“

Zasijali su beli zubi dok je skretao pogled niz tihu jednosmernu ulicu – kao da priziva auto da se pojavi iza ugla i spreči ga da donese lošu odluku. Kad se ništa nije pojavilo, rekao je: „A šta ako ti kažem da sam vešt u paljenju vatre?“

„Piroman, dakle.“

„Ne.“ Odmahnuo je glavom. „Još sam veštiji u gašenju.“

S obzirom na to da je Alis upravo koračala ka vatri, to je zvučalo savršeno. „U tom slučaju, možeš da sačekaš ovde sa mnom... ako želiš.“

Nekog drugog dana, u neko drugo vreme, nikada ne bi izgovorila takvu ponudu. Dvanaest godina vožnje njujorškim metroom daje devojci vrlo realan osećaj za samoočuvanje – čak i pred najlepšim muškarcima. A ako nije metro, onda ju je oprezu naučilo postojanje, do pre dva meseca, zgodnog muškarca za kog je planirala da se uda.

Ali bilo je nečeg nepromišljenog u tom trenutku – u tami, usred noći, na mestu koje je neprijatno blizu njenom stvarnom životu, a istovremeno veoma daleko od njega – sa muškarcem koji je možda poslednja osoba koju će sresti za neko vreme a da ne zna tačno ko je ona, i da ne zna zašto je tu.

Šta bi moglo da škodi?

Poziv je visio između njih u vazduhu teškom od slane vode i nadolazeće oluje. Dugonogi je ostao potpuno miran, vreme se rastezalo dok Alis nije pomislila da će odbiti, i da će morati da ode pravo u more od sramote.

„Hoćeš li da zapališ vatru?“

Već jesam. „Nikad se ne zna.“

Kad se pokrenuo, bilo je to odjednom – bez oklevanja. Samo dugačak korak koji je zauzeo prostor između njih ravnomernom, postojanom gracioznošću, a onda se spustio na klupu pored nje sa samokontrolom kakvu retko ko ima tako kasno noću.

Kao voz. Kao da je ona planirana stanica.

Nasmešila se, a on je radoznalo pogledao ka njoj. „Je l' to meni namenjeno?“

Da je neki drugi dan, drugo vreme.

„Samo sam razmišljala o vozovima.“

Skrenuo je na tren pogled ka šinama iza nje. „Volela bi da si ostala u njemu?“

„Kako si pogodio?“

„Možda se i ja tako osećam.“

Na trenutak se zapitala zašto, ali se nije usudila da pita – znala je da bi njena pitanja prizvala njegova. Umesto toga, prosula je novu temu u tišinu koja je visila između njih. „Vozovi me podsećaju na Djuka Elingtona. On je bio...“

„Znam ko je bio Djuk Elington.“

„Jesi li muzičar?“

„Jesi li ti?“

„Ne. Ali moj otac...“ Prekinula se. Nije želela da njen otac bude tu.

Zgodni neznanac to nije primetio. „Zašto te vozovi podsećaju na Djuka Elingtona?“

„Putovao je po celoj zemlji, sa celim orkestrom, u privatnom vagonu.“

„Hmm“, rekao je – zvuk tih i promišljen. Alis se dopao. „Suzafo ni baš i ne staju u *Amtrakove* gornje police za prtljag.“

„Ne verujem da je imao suzafo n.“

„Kako ti kažeš“, rekao je, a ona nije mogla da zadrži iznenađan smeh. Bilo je nečeg opuštenog u tom muškarcu – uglađen i sposoban. Onaj tip koji te natera da poželiš da ga malo poremetiš, da ga nateraš da se zabavi.

Samo što nije bilo vremena za zabavu.

Pogledala je u telefon. Beni je bio udaljen deset minuta. Od bacila je zbrkane misli i ostala joj je samo džez muzika. „Većina ljudi ne zna da je orkestar Djuka Elingtona postao planetarno poznat baš ovde. U Roud Ajlendu.“

„Misliš da je onaj privatni vagon stajao ovde? U Vikfordu?“
Izgovorio je to kao kondukter u vozu – dugo i ravno, bez „r“.

„Jeste, zapravo. Nekoliko puta.“

„A mi smo dobili mlake hot-dogove i kafu od juče.“

„Propast civilizacije“, rekla je tiho, misleći na kakve je sve načine dolazila na ovo mesto u životu. Skupi automobili. Helikopteri. Jedrilice. Odolela je uspomenama, okrenuvši se ka savršenoj distrakciji pred sobom. Čvrst i visok, sa onim podlakticama što...

Tetovaža je bila kompas. Geometrijski precizan i lep, strelice su se pružale u dugim, finim linijama od zgloba do lakta. Obratila mu se direktno. „Nisi odavde.“

Nije morao da odgovori. Bila je u pravu. Svako bi to video. Bio je pravi stranac koji dolazi u grad – ništa na njemu nije podsećalo na ovdašnje ljude odrasle uz alge, so i barake sa školjkama na plaži. Bio je previše ozbiljan. Previše ugladen.

Podigao je ruku. Zastao. „Imaš... boju u kosi.“

Odbacila je kosu i njegovu ruku, pomalo postidena i uznemirena što je tako lako prepoznao boju – kao da zna gde je bila tog jutra, pre nego što je otišla u učionicu, pre nego što ju je majka pozvala i sve se promenilo, dok je dan još bio sasvim običan. Sada dalek. Prošlost.

Pre.

Nakašljao se. „Treba da se predstavim“, rekao je, pružajući ruku koja je nije dodirnula – kao da su obični ljudi koji rade nešto najnormalnije. „Ja sam...“

„Nemoj.“

Nije. „Zašto ne?“

„Jer onda...“ Onda bi i ona morala da se predstavi. I onda bi znao. I onda bi postalo čudno. A ovo nije bilo čudno. Pa, bilo je čudno, ali ne onako kako su se završavali svi njeni susreti u životu.

Storm kao Frenklin Storm?

Storm kao Storm tehnologija?

Storm kao Storm insajd™?

Da, odgovorila bi, uvek uz smeh – kao da je to najduhovitije, najoriginalnije što je iko ikada rekao – dok je ono što je zaista mislila bilo: *Ne. Ne tako. To je moj otac.* Ono što je zaista mislila bilo je: *Ne razmišljaj o tome. Ne sećaj se. Samo mi dozvoli da budem obična. Obično prezime.*

I onda bi se pretvarala da je neko drugi. Jer neko drugi je uvek bio zanimljiviji od istine, a istina je bila ova: koliko god se trudila, ono najzanimljivije kod Alis Storm uvek je bilo njeno prezime. Bila je obris osobe, zasenjen pričama o svom ocu – neobuzdanom genijalcu, milijarderu sklonom riziku, vizionaru koji je menjao svet. A onda bi bila zasenjena pričom o tome šta je ona učinila njemu – kako ga je izdala, kako ju je proterao. Kako je to možda i zaslužila. Ili joj je to možda bilo potrebno.

Ponovno tutnjanje u daljini – glasnije. Bliže. *Naravno.*

„Imena sve komplikuju“, kazala je konačno, susrevši njegov pogled – usredsređen ispod nabranih obrva, kao da pokušava da razume. „Znam da zvuči dramatično, ali moj život je ove nedelje već dovoljno komplikovan. Možemo li da ih... preskočimo?“

Razumeo je. „Može.“ Klimnuo je i pogledao u telefon. „Moje vozilo je skoro stiglo.“

Oponašala je njegovu radnju. „I moje“, slagala je. Beni se nije pomerio od poslednje provere.

„Kasno je“, rekao je. „Ideš u hotel?“

„Ne.“ Oklevanje, beskrajno kao pučina. „Ti?“

„Odsedam u *Kvohog Kveju*.“

Podigla je obrve na pomen motela koji je bio znamenitost Vikforda još otkad je struja stigla u Južni okrug – sa trepćućim neonskim znakom „Slobodne sobe“. Niko nikad nije odsedao u *Kvohog Kveju*. „Zašto?“

„Zašto *Kvohog Kvej*? Ili zašto u egzistencijalnom smislu?“

„Pretpostavljam da si izabrao *Kvohog Kvej* zbog šašavog imena.“

Nije oklevao. „Ne mogu da odolim aliteraciji.“

Alis se nasmešila i nacherila glavu u stranu – osetila je toplotu od nečeg što nije bilo leto. „Znaš li uopšte šta je kvohog?“

„Pretpostavljam da nije za razgovor u pristojnom društvu.“

Nasmejala se. „A u egzistencijalnom smislu? Zašto si ovde?“

Pauza. „Posao.“

„Čula sam da *Kvohog Kvej* ima vrhunski poslovni centar.“

„Prioritet mi je kvalitetna faks-mašina.“ Kad mu se osmeh pojavio u tami, u njoj se nešto zgrčilo – želja. A onda, uz težak udar, nešto drugo – sumnja.

Pogledala ga je pravo u oči. „Jesi li novinar?“

„Ne.“

Nije imala apsolutno nikakav razlog da mu veruje, a ipak – „Časna izviđačka?“

„Hoćeš li da ti zapalim vatru da dokažem?“

Tutnjava u daljini, pogledala je ka nebu. „Misliš da možeš pre nego što stigne oluja?“

„Onda ću ti to dugovati, pa drugi put.“

„Držaću te za reč.“

Kad je ponovo obratila pažnju na njega, u njegovim očima bilo je nešto što već dugo nije videla. Nešto što nije ni znala da joj nedostaje. „Dobro.“

Svidela joj se ta reč – kratka i sigurna – kao da je to čovek koji održi obećanja. Koji će biti tu dovoljno dugo da ih ispuni. Zatim je bio bliže, i nešto se promenilo, nateravši je da se zapita šta bi se desilo kad bi uzela jednu noć za sebe pre nego što se suoči sa... neizbežnim.

Još jedno tutnjanje – podsetnik da su sve neobuzdane misli o jednoj noći sa savršenim strancem upravo to – neobuzdane misli. A Alis Storm jednostavno nije bila osoba koja ostvaruje neobuzdane misli.

Imala je oca koji je to radio, i vidi dokle ga je to dovelo.

UMRO U SEDAMDESETOJ.

Reči su je preplavile – neskladne, neželjene – i mrzela ih je zbog toga. Ne bi trebalo da tuga izgleda ovako, zar ne? Trebalo

bi da izgleda kao vrištanje, plakanje, cepanje odeće. Ne ovako – prazno. Kao da želi da to prazno popuni bilo čime osim tugom.

Kao da želi da ga popuni ovim čovekom. Jednom noći.

U daljini su se zalupila vrata automobila.

Nakašljala se i pogledala u telefon. „Dodavola.“

„Šta se desilo?“

Odmahnula je glavom. „Univerzum. Moja vožnja je otkazana.“

Sivi SUV skrenuo je iz Glavne ulice. Dugonogi je rekao: „Ovo je moj prevoz.“

„Hvala ti što si mi pravio društvo.“ Nije imala razloga da se oseća ovako – kao da je njegov odlazak gubitak. Kao da je on luka u oluji.

„Jesi li dobro?“ Nije bilo razloga da on primeti da nije, a ipak... „Treba ti... prevoz?“

„To *definitivno* zvuči kao da si me pratio.“

„U redu, ali šta ako ne želim da te *iko drugi* prati?“

Bilo je to zaista pristojno reći. Ona vrsta rečenice koje će se sa osmehom sećati za sat vremena, kad bude prepričavala ovaj loš dan (blaga reč) najboljoj drugarici. Nešto kao: *I onda me je jedan stvarno zgodan, jako pristojan tip pitao da li ću biti dobro ako ostanem sama. I zapitala sam se šta bi rekao kad bih rekla: „Definitivno ne, treba da ostaneš i da me zaštitíš. I da mi dozvoliš da se popnem na tebe kao na drvo.“*

A Gabi bi se smejala, a Alis bi pričala o ostatku dana – kako ju je taksi izneverio, kako je voz bio bučan i prepun ljudi, o propuštenim pozivima sa zahtevima za izjave i intervjuje koje nikad neće dati. I o pozivima koji nikad nisu stigli od ljudi od kojih je trebalo da stignu. I nekako, sve bi delovalo bolje kad bi završila razgovor.

Ali ovo nije bio jedan od onih loših dana koji se poprave telefonskim pozivom. Ovo je bio onaj loš dan koji se dešava jednom u životu.

Jer loša sreća – taksi, voz, poruke, propušteni pozivi – sve je to bilo naslagano preko nečeg mnogo goreg.

Moj otac je umro.

Reči su bile čvor u grlu.

Moj otac je umro, a nismo razgovarali pet godina, i ne znam kako se osećam.

Nije mogla da ih izgovori ovom strancu. Umesto toga, zakoračila je ka njemu, nagnula glavu i pokušala da prizove neki drugi osećaj. „Ako ti dozvolim da me povežeš... šta se onda dešava?“

Nešto mu je zaiskrilo u očima. *Vrelina.*

To je prijalo.

Ali vrelina nije bila sama. Došla je sa kajanjem. Ili nekom njegovom rođakom – kao da taj pristojni tip ne želi da bude toliko pristojan, ali će ipak biti.

Auto se zaustavio pored njih.

Pokazala je bradom ka njemu. „Ne, hvala. Drago mi je što smo se upoznali.“

„Nismo se upoznali“, odvratio je. „Bez imena, sećaš se?“

„Možda se i upoznemo“, odgovorila je. „Jednom.“ Neće, ali Alis je tu ideju ipak sačuvala kao uspomenu.

Sevnula je munja. *Jedan... dva... tri... četiri.*

Potmula grmljavina.

„Osam kilometara“, rekao je.

Ovog puta nije pogledala ka autu. „Treba da ideš pre nego što...“ *Pre nego što donesem lošu odluku.*

„U pravu si.“ Nije se pomerio.

Bili su tako nepomični, kao slana vlaga koja ih je obavijala. Da li će je poljubiti? Da li će ona njega? Sigurno ne. Alis Storm ne radi tako nešto – ne javno, ne u Vikfordu, u Roud Ajlendu, pred hiljadu insekata i vozačem kija sedone, dok brojač vožnje otkucava na kontrolnoj tabli.

A ipak... bila je u iskušenju. Jedan poljubac. Jedna odluka netipična za nju. Jedan ukraden trenutak. Jedan poslednji preдах, ludi pokušaj da se izbegne neizbežno.

Još jedno tutnjanje – ovog puta iz njegovih grudi – nadjačano mnogo glasnijim iznad njih, u zlom prasku koji je otvorio nebo, i odjednom kiša svuda oko njih, gusta, u naletima; tama, blesak munje toliko svetao i blizu da su morali da osete njegovu toplotu; a onda njeno ime, uzviknuto kao da je bilo na centimetar udaljenosti.

„Alis!“

Okrenula se.

Jarka svetlost nije bila munja. Bila je blic foto-aparata. „Alis!“, fotograf je ponovo viknuo – zdepast, izboran, neobrijan – kao da je čekao voz satima. A možda i jeste?

Još jedan povik. Još jedan muškarac trči sa druge strane ulice, odakle su tri automobila stajala u mraku. I posmatrali. Čekali nešto vredno fotografisanja.

Kako su znali da će ona biti tu?

Kako ona nije znala da će *oni* biti tu? Ipak su ove nedelje bile dve priče. Jedan Storm je otišao, drugi se vratio.

„Alis! Da li ste ti i tvoj otac i dalje bili u svađi? Zašto nisi došla sa bratom i sestrama? Da li razgovaraju s tobom? Da li si dobrodošla kod kuće?“

Proradile su godine treninga. *Glava dole. Drži pravac.* Ali pravca nije bilo. Beni i njegova honda su je izneverili, a ona je bila sama pod uličnim svetlom, na kiši, ispred zatvorene železničke stanice, okružena neprijateljem.

Bez oslonca.

„Molim vas.“ Podigla je ruku, znajući da je uzalud. „Nemojte...“

Pre nego što je završila – *šta je uopšte htela da kaže?* – bila je u pokretu, gurnuta iza neizviđača (ali ipak pomalo izviđača?), pogled su joj zaklonila njegova široka ramena, natopljena kišom, u belo pamučnoj košulji.

„Odbij“, rekao je, tonom koji nije trpeo protivljenje.

Naravno da se nisu povukli. Fotografije ćerke Frenklina Storma danas vrede godišnju platu ovog pristojnog čoveka, i paparaci to znaju.

Još bliceva dok je kiša lila, a Alis se osećala kao da se pomalo davi. „Ko ti je dečko?“

„Da li je ozbiljno?“

„Dodavola.“ Čovek koji definitivno *nije* bio njen dečko zvučao je ozbiljno. „Uđi u auto.“

Spas.

Okrenula se da uzme torbe, a on joj je uhvatio ruku – snažno i sigurno. „Ne.“ Ta reč ju je zaustavila. „*Uđi u auto, Alis.*“

Izgovorio je njeno ime kao da ga izgovara celog života, i ona ga je poslušala bez razmišljanja, ne iznenadivši se što je vozač već otvarao zadnja vrata. Iza sebe je čula kako je Dugonogi zarežao: „Rekao sam: *odbij.*“

Pa opet tutnjava, koja je nadjačala ono, šta god to bilo, što je izazvalo oštar uzvik i pištavo: „Šta jebote?!“ dok je ulazila u auto, a vozač je pogledao preko nje i rekao: „Ti kreteni su to zaslužili.“

Kad je ušla, Alis je pognula glavu i čekala da njeni neočekivani spasioci ubace torbe u prtljažnik i da joj se pridruže. Vozač se okrenuo, oči su mu sijale od uzbuđenja. „Pretpostavljam da ne želiš da idemo tamo gde me šalje aplikacija.“

„Još ne“, kratko je odgovorio njen saputnik, čije ime i dalje nije znala. Trebalo bi da ga pita. Ali možda ako ona ne pita, ni on nju neće pitati. Možda neće pitati ništa. Ništa poput: *Zašto te paparaci čekaju u ovom učmalom mestu u Roud Ajlendu usred noći? Zašto ne govoriš sa porodicom? Kad smo već kod toga – ko ti je porodica?* „Misliš li da možeš da ih se otarasiš?“

Širok osmeh – ovaj vozač će zauvek dobijati besplatno pivo zbog ove priče. „Ti tupsoni su iz Njujorka. Nemaju pojma o Roud Ajlendu.“

„Otarasimo ih se onda.“

„Razumem.“ Auto je izleteo s prilaza, za dlaku promašivši čoveka koji je skočio s puta, motor je stenjao pokušavajući da ispuni sve zahteve vozila u bekstvu. „Onda do motela?“

„Prvo ćemo nju da odvezemo.“

Bio je to podsticaj, na koji će odgovoriti – kad bude spremna. Čim skrene pogled sa njegove šake, stisnute u pesnicu, na kraju one podlaktice s kompasom, mokru od kiše i, u blesku ulične svetlosti, crvenih zglobova.

Kao da je udario nešto.

Kasnije će to pripisati žestokoj kombinaciji tuge i usamljenosti – da joj se sviđaju ti zglobovi, izgrebani i odrani. Ali u tom trenutku? Kad je okrenuo pesnicu i otvorio šaku uz promuklo: „Evo“, svidelo joj se iz drugih razloga.

Posebno kad je prepoznala male pravougaonike na njegovom dlanu. Par eksternih SD kartica.

Brzo ga je pogledala u oči, a on je rekao: „Iz kamera.“ To je bilo sve. Ništa više, nije je pritiskao za informacije koje je, iskreno, zaslužio, s obzirom na to da je za nju počinio ume-reno nasilje.

Bilo je nečeg snažno privlačnog u čoveku koji i dalje nije delovao kao da ga zanima ko je ona, niti zašto je unela haos u njegov život.

„Jesi li dobro?“, pitao je, drugi put otkad su izašli iz voza.

Ne. Ali ovo pomaže.

„Kuda idemo, dušo?“ – ovog puta vozač.

Kuda ide? Bila je tako sigurna u svoj pravac – tako uverena da je na pravom putu. A sada... ništa nije imalo smisla. Osim ovog trenutka. Bila je u opasnosti, a sada nije. A sutra će se sve vratiti. Ali večeras – večeras je ovo imalo smisla.

On je imao smisla.

Ispružila je ruku – ne da uzme SD kartice. Umesto toga, stavila je svoju šaku u njegovu, zarobivši pravougaonike između njihovih dlanova, uživajući u toploti njegovog dodira – grubog i čvrstog. Postojanog. Kao voz.

Za razliku od svega ostalog.

„Kvohog Kvej.“

POGLAVLJE

3

NIJE TO BIO HOD SRAMA.

Da, Alis se izvukla ispod teške ruke obmotane oko njenog kuka i ostala savršeno nepomična, držeći se za ivicu premalog kreveta u sobi broj 3 motela *Kvohog Kvej*, zureći u vrata kroz koja su uleteli pre nekoliko sati – u natopljenom spletu zadihanih tela i prtljaga – i bukvalno i metaforički.

Da, kad je bila sigurna da se on neće probuditi, pokupila je razbacanu odeću kao da su neeksplodirane mine i ušunjala se u kupatilo, zatvorivši vrata kao da obija sef.

I da, kad je izašla iz kupatila, pošto se umila i iščešljala so i more iz kose, pomno ga je ignorisala – zgodnog, polugolog i uspavanog – dok se iskradala u šest sati ujutru, pod zlatnim suncem koje se provlačilo iznad zaliva, obećavajući da će spaliti ostatke prethodne noći.

Prepešačila je četvrt milje od drvenog motela do dokova, u želji da stigne pre lučkog kapetana ili bilo koga iz tog malog grada punog brbljivih ljudi – ali ne zato što se stidela.

Bar ne zato što se stidela svoje avanture za jednu noć, koja je, iako ni po čemu u skladu s njenim karakterom, ispala prilično sjajna – na više načina od očiglednog.

Odrastajući kao Alis Storm, naučila je da bude sumnjičava prema ljudima koji se pojavljuju niotkuda. Pretnje su bile brojne – od očiglednih (fotografije i tračevi o razmaženim bogatašicama bili su najtraženija roba savremenog doba, što haotičnije, to bolje) do podmuklih – šarmantnih, pametnih parazita koji bi učinili sve, rekli sve, zarad blizine bogatstvu i moći.

Frenklin je svu svoju decu naučio da budu oprezna prema svakoj ljubaznosti koja se nudi bezuslovno, što je dovelo do svojevrsnog jaza u veštinama kad su u pitanju međuljudski odnosi. Prvi nalet privlačnosti koji ostatku sveta donosi brza prijateljstva i romanse bez daha – za decu Stormovih nije bio pouzdan. Alis je svoje štitove podigla rano – naročito kad je reč o seksu.

Tokom godina birala je partnere kao što drugi biraju automobile, pažljivo: potrošnja goriva (karijera van tehnološkog sektora), bezbednosna ocena (interesovanje za Alis, ali ne i za Stormove), vrednost pri preprodaji (spremnost na dugoročnu vezu).

Naravno, grešila je (jednom kolosalno), ali istina je da avanture za jednu noć nisu bile visoko rangirane u časopisu *Kola i vozač*.

Međutim, Alis prethodne noći nije bila ona prava – a njen svet neće biti svoj još neko vreme – i *dopao* joj se taj krupni, postojani čovek snažnih ruku i sigurnog dodira, spreman da uđe u frku da bi nju izvukao iz nje. Dopalo joj se koliko je drugačiji – ne kao ugladeni, ispolirani dečaci iz njene mladosti, niti kao razmetljivi, bučni muškarac za kog je planirala da se uda. Dugonogi je bio pun tihe čelične snage kad je udario fotografa i kad ju je uhvatio za ruku u mraku. A onda je bio predivno grub – dlanovima je prelazio preko njene kože, nogom je zatvorio vrata motelske sobe za njima uz snažan tresak, promuklim glasom je pitao šta joj prija dok je pritiskao svoje teško telo uz njeno. Govorio joj šta njemu prija. Hvalio njeno telo, njen dodir, njen poljubac.

Bez oklevanja. Bez izvinjenja. Samo... *istina*.

Istina je bila retka i dragocena u Alisinom životu, pa – da. Uživala je u istini tog čoveka, u njegovoj želji i sposobnosti da je na nekoliko sati prizemlji u njenom sopstvenom telu.

Zatišje pre Stormovih.*

Alis je ubacila torbe u jedan od tri čamca privezana na kraju solju izjedenog doka, otpustila konopce i pokrenula vanbrodski motor, sklanjajući proteklu noć u sećanje – tajnu koju će čuvati zajedno sa svim ostalim – dok je isplovljavala iz luke Vikford prvi put posle pet godina. Od dana kad ju je otac proterao – konačno – nakon što ga je poslednji put razočarala.

Oluja od prethodne noći otišla je istočno, ka Kejpu Kodu i dalje ka moru, ali ožiljci su ostali – zaliv Naregenset se kovitlao ispod malog čamca, dovoljno nemiran da šest i po nautičkih milja do ostrva Storm bude izazov.

Alis je jedrila još pre nego što je prohodala – učila je uz Frenklina Storma kako da se prilagodi i uskladi, kako da sarađuje sa ćudljivim morem, kako da ga poštuje. Iako je prošlo mnogo godina otkad je poslednji put bila za kormilom, vratila se tome s lakoćom, uputivši se ka svetlom suncu, uživajući u peckanju slane vode na koži.

Upravljala je malim čamcem ka severoistoku, u zaliv, nesvesno birajući očev omiljeni prilaz – preko južnog rta ostrva Storm, gde se u maloj, drevnoj građevini na strmoj, stenovitoj padini nalazi magleno zvono.

Za mnoge je to bio najmanje zanimljiv ugao ostrva Storm, ali njen otac je voleo ulaske sa stilom, a ova ruta – oko ivice litice na zapadnoj strani ostrva – pružala je posetiocima i radoznalcima iznenađenje od kojeg zastaje dah: stena se povlačila, otkrivajući mozaik drveća i polja, obeleženih vekovima starim kamenim zidovima, koji vode ka ogromnoj velelepnoj kući iz 19. veka na najvišoj tački ostrva, nalik liku iz gotskog romana, ali bez žene u spavaćici koja beži od duhova unutra.

* Junakinjino prezime *Storm* na engl. znači oluja. (Prim. prev.)